

Котись, котись, у піні й шумі,
Бий, хвиле гомінка, у береги нічні.
Я тут стою на скелі в вишині,
Стою над морем у задумі,
Забувши світ, людей і гомін голосів
І не звіряючись уже нікому в сумі.
Ось поблизу намети рибаків:
Між них виблискує вогонь яскраво;
Сім'я спокійно там, сидить круг казанка,
Під тиху повість старика
Готує на вечерю страву!
Далекий я в душі від щастя їх!
Згадав я шум блискучої столиці,
Безповоротний рій затруйливих утіх.
І що ж? — сльоза пече зіницю,
І вже мене тривожить жаль гіркий,
Весь час з'являються загиблі роки хмарні,
І погляд цей, задумливий і гарний.
Тверджу в душі: забудь мерщій!
Переді мною він, — і я тверджу все марно!..
О, в цих місцях коли б я народивсь,
Де не живе підступна лицемірність,
Я перед долею багато б завинивсь —
Тепер нема у неї прав на вірність!
Як жаль того, кому вже принесла
Ряд зморщок молодість для хмурого чола
І, відібравши кращі всі бажання,
Саме засмучене розкаяння дала;
Хто відчував, як я — щоб відчувать страждання.
Хто рано світ пізнав — і у пустельній млі
Покинув, наче я, прах рідної землі
Для добровільного вигнання!